

komme til andet Resultat ved at læse Folke-thingstidenden . . . .

Den fungerende Formand: Det ærede Medlem vil tillade mig en Hensigtning. Det ene Ord kan jo let tage det andet, og det ene stærke Ord let føre til stærkere. Jeg vil nu ikke absolut paastaa, at man ikke i en vis Sammenhæng kan bruge Ordet Mani, men det er et meget stærkt Ord, og det ærede Medlem tager mig det ikke ilde op, at jeg gør denne Bemærkning.

Carstensen: Jeg skal da sige Tilbøielighed til at gaa i en vis Retning. Der foreligger ogsaa Udtalelser fra den anden Side her i Salen, hvori det hedder: Herregud, hvad skader det, om vi offre 3, 4 eller 5 Millioner af vore aarlige Indtægter. Under denne Regering faae vi dog ingen Reformer gennemførte; kommer der en bedre Regering og dermed bedre Tider, og komme vi til de Reformer, som koste Penge, saa skulle vi nok staffe Midlerne dertil ved nye Skatter. Der er her overfor to Betragtninger, jeg i Følge min Synsmaade kan gjøre gjældende. Den ene er den, som den høitærede Finantsminister har gjentagne Gange anført, nemlig at gamle tilbante Skatter altid ere tryggere end ny; men der er dernæst ogsaa en anden Side af Sagen, og det er det nævnte Kompensationsspørgsmaal. Fra det Dieblit af, at de aarlige Indtægter ere saa ringe, at man for hvert Lovforslag, der kræver finantsfielt Udlaeg, skal ty til nye Skattepaalæg, have de Herrer det saa bekvemt, der kan aldrig komme en Lov frem, uden at forenes med et lille Paalæg, en Kompensation i en eller anden Form, en Opgivelse af de og de Skatter osv. Det er denne Kompensations-teori, som jeg for mit Vedkommende er saa overordentlig ængstelig for, og som gjør, at jeg meget betænker mig paa at gaa med til en større Nedgang paa Finantsindtægterne. Hvad her foreligger, er jo en Fordring, hvis Betydning er saa klart og logisk udviklet af den ærede Ordfører for os, at jeg ikke behøver at fremføre Noget i den Henseende.

Orenboll: Denne Forhandling synes jo næsten kun at være en Fortsættelse af den Toldlovsforhandling, vi havde forleden Dag; i alt Fald er der meget lidt Tale om Traktaten. For mig staar nu Sagen saaledes, at det, som forekommer mig at være Hovedspørgsmaalet, er det: Hvilken Vægt lægger Lands-thinget og hvilken Vægt lægger Regeringen paa at faae denne Traktat i Stand? Dette synes jeg er Hovedspørgsmaalet, og naar man

nu ikke kan faae Traktaten gennemført uden maaste at gjøre et eller andet Offer, synes jeg dog, det var værd at overveie, om man overhovedet burde gjøre Noget, og hvor stort dette Offer burde være. Det andet Thing har jo erklæret at ville gaa ind paa Traktaten mod et vist Offer. Jeg skal ikke udtale mig om Bestaffenheden af de Forbringere, der ere stillede, da jo § 2 baade i formel og reel Henseende er fuldstændig uantagelig. Den er uantagelig allerede af den Grund, at Traktaten jo slet ikke vil faae noget Samtykke efter § 2, førend disse Love, som der bebudes, ere udførte, og det, det gjælder om, er jo dog, at den danske Regering kan melde den spanske, at nu er Traktaten i Orden og godkjennt af den lovgivende Forsamling her, saa at der ikke er noget i Veien for, at den ratificeres. Det, som jeg vil lægge et godt Ord ind for, er Overveielens Standpunkt. Det er en sørgelig, men vistnok anerkjendt Sandhed, at et Lovforslags Behandling er noget afhængig af det Tidspunkt, hvorpaa det kommer frem. Dersom dette Forslag var blevet forelagt, medens Træerne vare hvide, kunde der jo ikke være Tvivl om, at det efter de Yttringer, som ere fremkomne, uden Modsigelse vilde være blevet henvist til nærmere Overveielse i et Udvalg. Men jeg for min Part har gjort den Erfaring — og jeg erklænder mig selv for medskyldig dert — at naar Træerne ere grønne, er man meget tilbøielig til at forcere Forhandlingerne frem. Det jeg vilde sige er, at det forekommer mig, at denne Sag er af en saa stor Vigtighed, at man ikke bør lade sig nogen Mulighed slippe af Hænderne for at bringe en Afgjærelse tilveie. Jeg vil derfor lægge et godt Ord ind for det Forslag, som blev antydet at ville fremkomme fra min ærede Sidemand (Broberg), om Medsættelsen af et Udvalg. Det er Noget, man let kan fortryde, at man af Lyst til at komme hjem til Pintjen feier en saadan Sag af.

Matzen: For det Første skal jeg til-lade mig at bemærke, at det ikke er vor Skyld, at dette Forslag først nu er kommet frem, og for det Andet maa jeg bestemt protestere imod, at vi ikke skulde have ydet og fremdeles ville yde det ganske den samme omhyggelige Overveielse uden Hensyn til, paa hvilket Tidspunkt det er fremkommet. Vi sætte megen Pris paa denne Traktat, det have vi viist i Gjærningen, og naar man spørger om, hvilke Offre der skal bringes, er det Noget, der er givet ved selve Traktaten. De Offre, som den kræver, ere vi rede til at bringe, men naar man i Stedet for de Hundredetuisinder, som der er Spørgsmaal om, stiller et